

БРАНА ЦВЕТКОВИЋ ЗУНЗАРИНА ПАЛАТА

илустровала
Јелена
Васиљевић

мала лагуна
www.malalaguna.rs

Путем села Криводола лончар тера пуна кола одабране робе нове: лонце, чанке и ћупове. Биће вашар, па је згода све грнчару да распрода.

Ал' некако на по пута, да л' по срећи ил' несрећи, један лонац понајвећи скотрља се, одскакута, док не нађе траву меку у јендеку. Кад престаде да се креће, око њега већ облеће крупна мува, баш Зунзара, и види се да се стара да питања реши многа: да л' под лонцем има кога, да л' је читав, па је копка да то није каква клопка. Све прегледа, па ће рећи: „Нисам знала да ћу стећи на данашњи дан тако диван стан! Нећу више да се патим!“ И под лонац уђе затим.

Није прошло по минута, а долете озго, с пута,
млад комарац танка струка, такозвани Зујић Зука,
па на лонац лако стаде и питање зуком даде:

„Молим лепо, рад сам знати ко станује у палати?“

Изнутра се чују речи да сав лонац чисто звечи:

„Ко станује? Једна муха, ја Зунзара плаворуха.
А ви ко сте, драги госте?“

„Зујић Зука, млад комарац танка струка.“

„Просторије ове моје до воље вам, ево, стоје,
сматрајте их као своје.“

И тако су били двоје.

Ал' не прође два минута а из њиве доскакута мишић Мицко Свебигрицко, све четири диже стопе и на нов се лонац попе. Да му стање буде јасно, он цијуком пита гласно:

„Молим лепо, рад сам знати ко станује у палати?“

„Ко станује? Једна муха, ја Зунзара плаворуха и комарац танка струка, такозвани Зујић Зука. А ви ко сте, драги госте?“

„Мишић Мицко Свебигрицко.“

„Па извол'те крај нас двоје и сматрајте све к'о своје.“

И сад их је било троје.

